

# Darázs-szonettek

1

A konyhai résre nyitott bukó-  
ablakomon a darazsak beszállnak  
szőlőszem mézcsepp körte barnuló  
harangja hívja őket kósza árnyak

fekete-sárga frakkot öltenek  
úgy kezdenek hozzá a lakomához  
végigkóstolva mind az étkeket  
miket a föld az égieknek áldoz

majd szomjat-éhet csillapítva vissza-  
repülne mind a transzcendenciába  
de nem ereszti sóvár lelküket

útjukba áll az áttetsző üveg  
nem törnek át küszködnek bár hiába  
s nem értik mért lett ily kemény a tiszta,

2

sugárzó kékség mely dajkálta őket  
röptette hártvás gyöngje szárnyon és  
most makacsul az üvegbe verődnek  
zűmmögve sírják nincs menekülés

s gyufásdobozt üríték én s kitolva  
tartályát félig a darázsra rá-  
csapok visszatolom megint s a foglya  
öröknek hitt sötétbe hull alá

de ekkor a dobozt az ablakom

résébe tartva újra felnyitom  
és megriadt rabom az égbe libben

darázs-isten vagyok kegyelmes isten  
aki a lelket koporsóba zárom  
s szabadon engedem a másvilágon.

---

(A [Kormos István és Baka István versei](#) című kötetből.

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)